

"מערכת המשפט היא מאפיה בחסות החוק" שרת התחבורה התייחסה לבקשת החנינה ואמרה: "מי שצריך באמת לקבל חנינה זו מערכת המשפט שתפרה תיקים לאורך השנים"

נאום החנינה לא היה כתוב בטלפון של הנשיא. טראמפ

בנאום בכנסת כשהיה בן חמש קיבל בוכת באגס באני", אמר. כשנשאל האם בקשת חנינה אינה הודאה באשמה, השיב: "אף אחד לא אומר שאודה באשמה".

לכל זה נכנס הנשיא טראמפ. עם סיום מבצע "עם כלביא" מול איראן, כאשר פרסם תגובה ברשת החברתית שבבעלותו, ובה הביע תדהמה על כך שביום שאחרי מבצע מוצלח בהובלת נתניהו, נדרש ראש הממשלה להתייבב בבית המשפט. "מעולם לא היה דבר כזה", כתב טראמפ, "זהו משפט פוליטי, שמבוסס על סיגרים ואישומים לא הוג' נים אחרים. בלתי נתפס. מגיע לו הרבה יותר מזה. המשפט צריך להתבטל מיד, או שתניתן לו חנינה לגיבור הזה שעשה כה הרבה בעבור מדינתו".

כמה ימים אחר כך שב טראמפ על הדברים: "השימוש הזה במערכת הצדק פוגע במשא ומתן עם איראן ועם חמאס. זה טירוף. לא ייתכן שראש ממשלת ישראל ישב בבית המ' שפט על כלום!". הוא אף הזדהה עם נתניהו אישית: "זה בדיוק כמו מה שאני עברתי. שחררו את ביבי, יש לו עבודה חשובה לעשות".

הדברים חזרו על עצמם כאשר טראמפ ביקר בישראל בסיום מבצע "עם כלביא", כדי לקבל קרדיטים על המבצע. הנשיא האמריקאי ניצל את נאום בכנסת לסייע לידיד ופנה לנשיא המדינה יצחק הרצוג, שישב לידו: "יש לי רעיון, ואני פונה אליך למרות שזה לא כתוב לי בנאום. מדוע שלא תיתן לנתניהו חנינה. אני אוהב את האיש הזה. סיגרים ושמפנייה? למי בכלל אכפת מזה. הוא אחד המנהיגים הכי טובים שהיו כאן במלחמה". הקואליציה מחאה כפיים בהתלהבות. חברי האופוזיציה שתקו בפנים חתומות.

לפני כשבועיים וחצי פנה שוב טראמפ להרצוג והפעם באיגרת רשמית, בה ביקש לחון לחלוטין את נתניהו. "אני מאמין שהתיק הזה פוליטי ולא מוצדק. הגיע הזמן לתת לביבי לאחד את עם ישראל באמצעות חנינה ולשים קץ ללוחמה המשפטית הזו אחת ולתמיד".

אלא שההתערבות הזו הולידה גם שמועות. יריביו של נתניהו טוענים: מדובר ב"חנינה תמורת מדינה". לטענתם, בביקורו הקרוב אצל טראמפ, יידרש ראש הממשלה לשלם מחיר כבד: ויתורים בעזה, ריסון בזירה הסורית, ופשרות מול טורקיה. "נתניהו מוכן לתת הכול תמורת חנינה", טוענים.

מי שאמור לקבל את ההחלטה הוא נשיא המדינה יצחק הרצוג וגם סביבו כבר מתלחשים על דילים כאלו ואחרים - בקטע הבא.

מחיר התמיכה

דיל או התחייבות: מה הסיבה שנתניהו תמך בהרצוג בבחירות לנשיאות המדינה?

לפני מספר שבועות בפתיחת מושב החורף בכנסת, נקלע הרצוג, לעימות סוער בין הקואליציה לאופוזיציה סביב תוארו של יצחק עמית. בעוד יו"ר הכנסת אוחנה ושר

התחייבותו בתחילת הקדנציה שהוא יוכל גם לכהן כראש ממשלה וגם לעמוד למשפט. התחייבותו זו מנעה לדבריהם, את הוצאתו לנבצרות.

"אם הוא לא יכול לעמוד למשפט עקב ניהול המדינה, שידוע על נבצרות ויתרנו במשפט", הם אומרים. מבחינתם, כל עוד הוא שקוע במשפט, יכולתו להצליח בתפקידו נחלשת, גם אם המדינה נפגעת מכך. העיקר: "רק לא ביבי". אלא שאין מנוס אלא להשיב להם בטיעונים שלהם: בדיוק כפי שהם טוענים ש"קרה משהו בשבוע באוקטובר", כך גם כאן. התחייבותו של נתניהו ניתנה לפני השבעה באוקטובר, ומאז הכול השתנה כולל ההתחייבות עצמה. מה שהיה אז, לא תקף היום.

"צריך לזכור שחנינה לנתניהו, זו גם חנינה לפרקליט טוט", מזכירים אנשינו, תוך שהם מצטטים את עדות החוקר צחי חבקין, על העוולות שנעשו בחקירה והחריגות מההיתר המשפטי שניתן. "הצד שתפר את התיקים יקבל גם הוא חנינה ולכן כדאי להם לתמוך במהלך, לפני שייחשפו עוד ועוד חריקות וסטיות שנעשו".

חובבי הקונספירציות כבר טוענים שזה בדיוק מה שעמד בבסיס ההחלטה לחייב את נתניהו להגיע שלוש פעמים בשבוע למשפט ולעמוד שעות ארוכות בחקירה. מטרת המאמץ המנטלי: להתיש אותו כדי שיבקש חנינה. ואז יוכלו יריביו לטעון שזו ההוכחה שהראיות נגדו חזקות. כי מדוע שיבקש חנינה אם הוא לא חושש מהרשעה? כך, הם עצמם יקבלו חנינה מהמשך חשיפת תפירת התיקים ומהטענות המופרכות שכבר קרסו ברוב התיקים.

"זו תהיה טעות לעצור את המשפט", אמר השבוע חיים רמון, לשעבר שר המשפטים, שרואה בעצמו נפגע ממערכת המשפט. לדבריו, הוא מדבר לא מתוך פוזיציה בעד או נגד נתניהו אלא מתוך רצון שהמשפט ייחשף במלואו ויחשוף את הליקויים שבמערכת.

"אם הייתי מקורב לנתניהו או אחד מבני משפחתו, הייתי ממליץ לו כמובן לעצור את המשפט. אבל אני עצמי הייתי מיעץ להמשיך אותו, כדי שכולם יראו איך המערכת פעלה", אמר.

התחזית של רמון: "לא תהיה חנינה בתנאים של נתניהו בלי פרישה, הנשיא הרצוג לא יאזור אומץ לחתום על דבר כל כך משמעותי בלי לקבל מנתניהו את מה שבמשך כל שנות המשפט רצו להשיג מתנגדי נתניהו: פרישתו מהחיים הפוליטיים. איך כתב לי משהו: כל העשור האחרון בפוליטיקה הישראלית זה כן ביבי או לא ביבי".

ובתוך כל זה קיים גם העניין הביטחוני. בכל פעם שמו' כנסת לאולם המשפט מעטפה חומה סגורה והדיון נפסק, עו' קבים בצד השני של הגבול. גם אויבנו. גם הם שואלים: מה מסתתר עכשיו במעטפה? הוראת פעולה? החלטה דרמטית? הפסקות המשפט הללו יוצרות כוונות אצל האויב ואולי גם מסכלות מהלכים מודיעיניים או צבאיים. לא רק המשפט כאן על כך המאזניים.

חנינה בעד מדינה

עזרה לידיד: כך מנסה הנשיא טראמפ לסייע ללא הפסקה לנתניהו לקבל חנינה

בקשת חנינה לא הפתיעה איש. היא ריחפה באוויר זמן רב. משפטנים בכירים ובהם אף נשיא בית המשפט העליון לשעבר, אהרן ברק, ניסו בעבר לעצור את המשפט, מתוך הבנה לנזקיו ולכרסום באמון הציבור במערכת המשפט. נתניהו עצמו אמר לא מכבר בראיון לתקשורת הזרה, כי ישקול בקשת חנינה אם תוצע לו. "אני מבזבז זמן יקר, שלושה ימים בשבוע, בזמן שאני מנהל מלחמה ומנסה להרחיב את מעגל השלום, על שאלות כמו למה הבן שלי

חנינה טעונה

תמימות דעים בקרב הפרשנים מימין ומשמאל: כל תוצאה של הבקשה תשרת את נתניהו

נתניהו יכול רק להרוויח, הרצוג רק להפסיד. נשיא המדינה וראש הממשלה

כשנסכם בס'ד את האירועים הפוליטיים המרכזיים של השנה, השבוע הזה יתפוס מקום משמעותי במיוחד. בקשת החנינה, או נכון יותר, בקשת הפסקת המשפט נושאת עמה השלכות פוליטיות, ביטחוניות ומדיניות רבות.

לעיתים נדירות ניתן למצוא קונצנזוס כה רחב, מימין ומשמאל, בקרב פרשנים מכל הקשת. השבוע זה קרה: כולם סבורים שנתניהו פעל נכון מבחינתו בהגשת הבקשה. כל תוצאה, כך נדמה, תשחק לטובתו. מדובר במהלך של "ווין-ווין", כפי שכתבנו השבוע.

אם הבקשה תתקבל, יוכל סוף סוף להשתחרר מהנטל הכבד של הגעה למשפט שלוש פעמים בשבוע, אילוף שני כפה עליו בשל לו'ז השופטים, ובראשם השופטת פלדמן, שאמורה לצאת לגמלאות בעוד כשנתיים. על הקושי הזה נתניהו ועורכי דינו התלוננו לא אחת.

סיום ההליך יאפשר לו להתמקד בניהול המדינה, דווקא בתקופה של אתגרים ביטחוניים כבדים והזדמנויות מדיניות רבות, בעיקר בזירה האמריקנית, תחת ממשלו של טראמפ. "נוצרו כאן הזדמנויות רבות, במיוחד כאשר טראמפ מכהן כנשיא. אסור לנו לפסס אותן", כתב נתניהו במכתבו.

מאידך, אם בקשתו תידחה, יטענו אנשינו כי שוב הוכח כיצד נתניהו היה מוכן לוותר על כבודו ולהגיש בקשה להפסקת המשפט, אף שכל יום שעובר מראה כיצד העדויות והחשדות נגדו מתמוססות ברוב התיקים (נשאר רק תיק 1000). "הוא הסכים לוותר על זיכורו והוכחת חפותו, שם את האגו האישי שלו בצד, רק כדי לחזור ולנהל בשקט את ענייני המדינה, ולא מאפשרים לו. זו רדיפה לשם רדיפה", יטענו.

כל זה מוביל אפוא להנחה הרווחת בקרב כל הפרשנים מכל הצדדים, שנתניהו נקט במהלך נכון מבחינתו. היטיב להגדיר זאת השבוע, אורי שני, מנכ"ל הליכוד בעבר, איש של אריאל שרון, שרחוק מלתמוך פוליטית בנתניהו. שני אמר כי בבחירות האחרונות לא הצביע ליכוד, אך כשהוא בוחן את מה שארע השבוע, הוא נוכח לראות עד כמה המהלך של נתניהו "מבריק".

"יש לו בחירות באופק. הוא רוצה להצליח להיבחר, ולכן בקשת חנינה היא גאונות מבחינתו. כל החלטה של הנשיא תשרת את נתניהו לקראת הבחירות". שני מדגיש שצריך להתעסק ב"מה טוב לנו יותר, ולא במה רע או טוב נתניהו". לדבריו, הנשיא צריך לראות האם ביטול המשפט או חנינה משרתים את המדינה או לא. "אני חושב שהמשפט גורם לנזק למדינה".

נבצרות או התבצרות

חנינה בעיניים זרות: מה מסתירות המעטפות החומות שמופיעות לפתע באולם?

מתנגדיו של נתניהו מבינים היטב את התרגיל הפוליטי שרקח להם, ומנסים להתמודד מולו באמצעות אזכור

"הפור נפל, לא תהיה ברירה אלא לתקוף בלבנון"

- השאלה מתי" הפרשן הצבאי יוסי יהושוע על רקע ההסלמה בין ישראל לחיזבאללה לאחר ההבנה בישראל שהחיזבאללה לא יתפרק מנשקו

שמעו כי מדובר בהתייחסות לחוק הגיוס. הכוונה הייתה לתת גיבוי פומבי ליו"ר ועדת חוץ וביטחון, בועז ביסמוט, ולאחד את שורות הקואליציה כדי למנוע סדקים בהעברת החוק.

קודם לכן פורסם כי תשעה מחברי הקואליציה צפויים להתנגד או להימנע בהצבעה: יולי אדלשטיין, שרן השכל, אליהו רביבו, דן אילוז, משה סעדה, אופיר סופר, מיכל וולדיגר, משה סולומון ואוהד טל. נתניהו תכנן להצהיר ולהזהיר מפני האפשרות שהחוק לא יעבור ולצאת במסע שכנוע בקרב המתנגדים.

ההודעה גרמה לשני ראשי ממשלה לשעבר, בנט ולפיד, שתקופת כהונתם הייתה מהקצרות בתולדות המדינה, אך הם עדיין מתהדרים בתואר, להודיע שגם הם יישאו הצהרות בתגובה. מטרתם הייתה ברורה: להיראות באותה ליגה תק- שורתית של נתניהו, ולנצל את הנושא להפקת רווח פוליטי. אלא שחמש דקות לפני השידור, פורסמה הודעה חדשה: "עקב אילוצי לו"ז, ראש הממשלה נתניהו נאלץ לדחות את הצהרתו בעניין חוק הגיוס". מאחורי הקלעים עלו סימני שאלה: האם באמת מדובר באילוצי לו"ז, או שמדובר במהלך מחושב.

פרשנים העריכו שמדובר בתרגיל פוליטי. עמית סגל טען כי ההצהרה יועדה לשכנע מתנגדים מתוך הקואליציה. אחרים סברו שאין טעם למהר כשיש עוד זמן לדינונים. דוברו לשעבר של נתניהו, אביב בושנסקי, פקפק בטענה על לו"ז צפוף: "במקרה של הצהרות, כל לו"ז מתבטל", אמר. גורמי מים אחרים העריכו כי נתניהו פשוט לא רצה להעניק לבנט וללפיד את ההזדמנות להגיב לו בשידור חי, והשאיר אותם תלויים באוויר עם תגובות להצהרה שלא ניתנה.

בנט, בלהיטותו, שחרר בטעות גרסה לא ערוכה של נאום, בה נראים אנשי צוותו מנחים אותו להיראות "עם יותר אנרגיה", בעוד הוא מתקשה לגייס התלהבות. הפרסום הפך לבדיחה ודחק הצידה את המסר שביקש להעביר. תורמכו טענו שמדובר במהלך מתוכנן, אך לפי התוצאה, קשה להאמין שזה היה רצוני.

כך או כך, מלבד הרצון של נתניהו ללכד את שורות הקואליציה, אין חשיבות מיוחדת להצהרתו ולדבריו של בטח תכנן לומר על "גיוס נרחב של חרדים". נתניהו מבין היטב שבלעדי חוק גיוס הממשלה לא תשרוד. הוא מעוניין להעביר את החוק עוד לפני נסיעתו לארה"ב לפגישה עם טראמפ בסוף החודש, ולכן מקדם את הדינונים בקצב מואץ. הוועדה צפויה להתכנס גם בשעות הלילה, כדי להכשיר את הקרקע לאישור החוק בתקווה שעד הבחירות הוא כבר לא יהיה בכותרות.

היהב והרהב

נשאר אותו דבר: כיצד ניסה ר"ע חיפה להדוף את הביקורת שהוטחה בו משמאל?

בשבוע שעבר תקף עיתון השמאל "הארץ" את ראש עיריית חיפה יונה יהב וכינה אותו "ראש ממשלת הדיכוי". יום קודם פורסמה באותו עיתון כתבה גדולה נגד יהב תחת הכותרת "ראש העירייה נגד הדו קיום בחיפה".

מטבע הדברים ועל פי האג'נדה של העיתון, ההתקפה על יהב הייתה משמאל: "בשנה האחרונה משתמשת עיריית חיפה בחוקי עזר ככלי לדיכוי אירועים שמזוהים עם השמאל הליברלי. לפי מקורות, העירייה בראשות יהב נתונה ללחצים של גורמי ימין קיצוניים", נכתב.

בין הטענות שעלו: פקחי העירייה משתפים פעולה עם המשטרה כדי לדכא הפגנות נגד "ההפיכה המשטרית", ומרחיקים דוכני מחאה חילונית ואפילו שלטים בערבית. במאמר המערכת נטען כי יהב ושליחיו מכרסמים בזכות

פרשת קו 300 חזרה השבוע לסדר היום. האוטובוס עליו השתלטו המחבלים לפני שחוסלו

אמצע מפא"ניקית, שתנסה לרצות את כל הצדדים: חנינה על תנאי או חזרה לעיסוק בעסקת טיעון, הפעם בחסות בקשת החנינה הרשמית של ראש הממשלה.

אלא שבחלל האוויר מרחפת שאלה משפטית ומוסרית כבדה: האם ניתן לחון אדם שלא הורשע? התשובה טמונה באחד התיקים הדרמטיים בזיכרון הלאומי: פרשת קו 300. ב-1984 חוסלו שני מחבלים חיים בידי אנשי שב"כ, והמערכת ניסתה להסתיר את המעשים. נשיא המדינה דאז, חיים הרצוג, אביו של הנשיא הנוכחי, חנן את ראשי השב"כ עוד בטרם הושלמה החקירה, בנימוק של "שמירה על ביטחון המדינה". הבג"צ קבע אז כי ניתן להעניק חנינה לפני הרשעה, אך ורק במקרים חריגים מאוד, כאשר קיים אינטרס ציבורי מובהק ואין חלופה סבירה אחרת.

האם זה המצב כיום: ראש הממשלה לא הורשע, משפטו מתנהל, ואין כל הודאה באשמה או לקיחת אחריות. בניגוד לפרשת קו 300, שעסקה בהגנה על סודות ביטחוניים, כאן מדובר בראש ממשלה מכהן שמבקש לעצור את משפטו בטענה כי "טובת המדינה" מחייבת זאת.

מתנגדי המהלך טוענים כי חנינה שכזו תמנע הקמת ועדת חקירה ממלכתית לאירועי השבעה באוקטובר, עניין המפלג את הציבור כולו. הרצוג מבין שכל החלטתו שלו, תהיה אשר תהיה, תוביל לעימות ציבורי חזיתי. אולי בשל כך, הוא מבקש להעביר את הדיון לציבור ומזמין את אזרחי מדינת ישראל להביע את עמדתם.

ההחלטה הזו היא ככל הנראה הדרמטית בקריירה הציבורית של הרצוג. בעבר סיפר כי הרגע המכונן ביותר עבורו היה ההצבעה בקבינט להפצצת הכור בסוריה. גם אז רעדו לו הידיים. עתה, הוא נדרש להכרעה מוסרית, משפטית ופוליטית בלי יכולת להתחבא מאחורי יועצים ומשלחות גישור.

יתרה מזו, הרצוג כבר ניסה בעבר לסייע לנתניהו באמצעות קידום עסקת טיעון. כאשר זו נכשלה, בין השאר משום שראש הממשלה סירב לפרוש, הבין כי תיאלץ להיות החלטת פומבית. ועתה, בליט ברירה, הוא שוב נדרש להתייצב בחזית אחת האפשרויות שנרמזות מאחורי הקלעים היא שהרצוג ינסה "לאזן" את החלטתו באמצעות הענקת חנינה גם לצד השני של המתרס: לשורפי הפחים, למפגינים שהשליכו פצצות תאורה לעבר בית ראה"מ, ולכלל הנאשמים הנוספים על הסתה נגדו. ומי יודע? אולי גם חנינה עתידית לפצ"רית וליועמ"שית, הכולל כדי ליצור תחושת איוון מוסרי ציבורי.

אם כך יקרה, הרי שממוסד החנינה יהפוך למעין ועדת פיוס לאומית, וישמש כסולם לרדת מהעץ הגבוה שעליו טיפסו כולם.

תרגיל או אילוז

נתניהו דחה את הצהרתו על חוק הגיוס והותיר את בנט ולפיד תלויים באוויר

ביום שלישי בצהריים יצאה הודעה מלשכת ראש הממשלה שלפיה צפויה בערב הצהרה של נתניהו. הכתבים

המשפטים לזין, ציינו כי עמית הוא שופט בבית המשפט העליון, מחו באופוזיציה על כך וצעקו: "נשיא בית המשפט העליון". הרצוג ישב בתווך ונשא נאום סוער, בו נטה כצפוי לצד האופוזיציה.

הציפייה הייתה שנתניהו יגבה את מחנהו ויימנע מלהעניק לעמית את התואר השנוי במחלוקת. אך נתניהו, בדרכו המוכרת, בחר בממלכתיות מעורפלת: "יצחק עמית הוא נשיא, זו עובדה". רק לאחר מכן ניסה להתנות את דבריו בכך שהשמאל יכיר בו כראש ממשלה, תוספת שנשמעה מאולצת. כבר אז, כתבנו כאן ב"מקור נאמן", שיריב לזין, אוהנה, גוטליב ואחרים חשים על בשרם מה שחוו רבים: נתניהו משתמש בהם לצרכיו, ואחר כך משליך אותם, וכל זאת לעיני כל. המטרה: לשוות לעצמו תדמית ממלכתית שעשויה לסייע לו בשיחות השקטות מאחורי הקלעים עם הנשיא לקראת חנינה. רמזנו אז לדיל אפשרי. כעת, הרמז הופך לשיח גלוי.

נשיא המדינה נתון בלחץ מכל עבר. בשונה מנתניהו, שכל תוצאה תועיל לו, אצל הרצוג המצב הפוך: אם יסרב לחנינה, יואשם על ידי תומכי ראש הממשלה באטימות ובפוליטיזציה. אם יאשר את הבקשה, יתקל בהפגנות קשות נגדו, איומים אישיים, ותיוג כנשיא חלש. הקרב כבר החל. מתנגדי החנינה כבר מנופפים בזעם: "זה דיל פוליטי לכל דבר", הם אומרים. לטענתם, נתניהו, אמור היה לתמוך במרים פרץ לנשיאת המדינה, אך תמך בהרצוג אף שהיה יריבו הפוליטי בעבר, רק כי קיבל התחייבות על חנינה. לפיכך, הרצוג צריך לפסול את עצמו מאחר והוא פועל מתוך ניגוד עניינים מובהק.

אחד הנרטיבים המרכזיים הוא שהכול היה ידוע מראש. נתניהו, אומרים המבקרים, לא היה פונה לנשיא לולי הייתה כבר קרקע מוסכמת. גם פנייתו של טראמפ, כך נטען, אינה מקרית, אלא חלק מהכשרת הקרקע, שנועדה לייצר להרצוג מעטפת נוחה לקבלת ההחלטה על החנינה.

ויש הטוענים כי מאחורי הקלעים קורה כאן משהו הרבה יותר גדול: יתכן מאד שמדובר בחנינה מקיפה על הכול, כולל הסרת האחריות על השבעה באוקטובר. אחרי זה אפשר יהיה לתת לשופט עמית למנות ועדת חקירה ממלכתית, שכאמור תכסה מראש את האפשרות של הסקת מסקנות אישיות נגד הדרג המדיני. במסגרת זו יוותר נתניהו גם על הרפורמה המשפטית והתקשורתית, על מינוי עוד שופטים שמרנים, והכל למטרה אחת בלבד: הפסקת המשפט ויכולת להמשיך להתמודד גם בבחירות הבאות. נתניהו עשוי להסכים לדבר אחד בלבד: ההתמודדות לכנסת הבאה, תהיה גם האחרונה. לאחריה יפרוש (ואז יתמודד לנשיאות). שורה תחתונה: גם אם הרצוג ייעתר לבקשה, ההשלכות על המדינה, על מערכת המשפט ועל הזירה הפוליטית יהיו עצומות - בקטע הבא.

קו החנינה

האם הרצוג יכריע לבד: פרשת קו 300 חוזרת במתכונת משפטית חדשה

אחת מהספקולציות שעלו מיד לאחר בקשת הפסקת המשפט של נתניהו, הייתה שהוא מבקש לשנות את השיח הפנימי בשבועות ובחודשים הקרובים סביב בקשתו. אם כך יהיה, הרי שהמאבקים ברחובות שמעט נרגעו עם תום המלחמה והחזרת החטופים, עלולים להתעורר מחדש, בעד ונגד הפסקת המשפט. ייתכן מאוד שזה בדיוק מה שנתניהו רוצה: מערכת בחירות שתתמקד כולה בבקשת החנינה שלו, ולא בחוק הגיוס ובשבעה באוקטובר.

העניינים נשואות למי שמשמש בתפקיד נשיא המדינה יצחק הרצוג. ההנחה הרווחת היא שהרצוג יחפש נוסחת

"אם לפי כל הסקרים שלכם נתניהו הולך להיות מובס בענק בבחירות הקרובות, מה חשוב לכם לדרוש ממנו פרישה מהחיים הפוליטיים" הסוקר שלמה פילבר לועג לשמאל וטוען כי לפי הסקרים שלהם, "נתניהו ממילא לא יהיה ראש ממשלה"

במכתבו. הרצוג האומלל צריך להחליט לכאן או לכאן, וגם לאחר שיחליט, העניין יגיע להכרעת הבג"צ.

ראש המוסד: לאחר ששמו כבר הוזכר כמועמד לרמטכ"ל ולראש השב"כ, ימונה רומן גופמן, מזכירו הצבאי של נתניהו לראש המוסד, ויחליף את דדי ברנע המסיים את תפקידו עוד חצי שנה. המינוי של גופמן ששירת בתפקידים בכירים בצבא, בהם מתאם פעולות הממשלה בשטחים, מעורר ויכוח פנימי במוסד, לאחר שסימנו שם את שני הסגנים ע' ו-ה' כמועמדים. גם שמו של א', בכיר לשעבר הוזכר כמועמד, אך נתניהו בחר באיש אמונו - ר' גופמן. "נתניהו ממנה את אנשי אמונו לתפקידים הבכירים ומתעלם מחוסר ניסיונם", אמרו במרירות יריביו. ראוי להזכיר להם שגם ראש המוסד מאיר דגן, נבחר בזמנו לתפקיד, לאחר שהיה איש אמונו של אריאל שרון, ואף ניהל עבורו את המטה הפוליטי. דגן גדל בגן (חוות השקמים) של שרון ואיש לא התנגד למינויו.

המינוי שנפסל: בפעם השנייה ביטל הבג"צ את החלטת

מי שלא רצה אותו כרמטכ"ל, יקבל אותו בראשות המוסד. רומן גופמן

שר המשפטים למנות שופט חוקר לפרשת הפצ"רית. תחילה פסלו את השופט אשר קולה, והשבו את השופט יוסף בן חמו. דובר הליכוד גיא לוי שרטט את תרשים הזרימה הב- עייתי: "בהתחלה זו היתה הפצ"רית, שהדליפה נגד לוחמי צה"ל, רימתה, שיקרה, יצרה מצג שווה ודאגה בסוף לשמור רק על עצמה. ואז באה היועמ"שית, גם היא כיסתה, הסתירה ושמרה על הפצ"רית. או אז הגיע השופט יצחק עמית וחבריו בבג"צ וגם הם שמרו על היועמ"שית ששמרה על הפצ"רית ששמרה על עצמה". מסקנה: שומרי הסף שומרים זה על זה וחוששים מגילוי ובידור האמת.

התערבות פנימית: בקשת החנינה שהגיש נתניהו להר- צוג נפתחת באזכור עמדתו של הנשיא טראמפ. גם השרה סילמן מסתמכת על טראמפ ואומרת שאם נתניהו לא יקבל חנינה, הנשיא טראמפ עלול להעניש את מדינת ישראל. בד בבד אין כנראה מקריות בהזמנה ששיגר טראמפ לנתניהו להגיע שוב לביקור ופגישה בווינגטון. "זו התערבות זרה ובוטה בענייניה הפנימיים ביותר של מדינת ישראל", קובלים ומתלוננים יריביו של נתניהו, ושוכחים במכוון שהם קראו בזמנו למעורבותו של הנשיא ביידן לעצור את הרפורמה המשפטית, וכן קראו לטראמפ ללחוץ על נתניהו לבצע את עסקת החטופים ולעצור את המלחמה. מעורבות אמריקאית מותרת רק אם צד מסוים במפה הפוליטית דורש אותו.

זכות הצבעה: יו"ר האופוזיציה, יאיר לפיד, העומד בראש מפלגה, שעל פי סקר "חדשות 24" אינה עוברת את אחוז החסימה, מעז לדבר על זכות הצבעה ומבהיר כי לא התכוון לשלול זכות הצבעה מערביי ישראל אלא רק מ"משתמטים שזומנו לגיוס". אם היו מחלקים פרס נובל על הסתה נגד הציבור החרדי, לפיד היה עומד על הדוכן מדושן עונג עטור במדליה. גם אם היה מתקשקש שלא התכוון.

לאחר אימות, אני מביא אותו כאן (לטובת מי שלא נחשף אליו).

הקדמה קצרה: ראה"מ נתניהו מעדיף מסיבות עיתונאים סגורות בלי שאלות. כשהוא בכל זאת מסכים לענות, זה מור ביל פעמים רבות לעימותים מול כתבים שמנצלים את הבמה להתקפות ולא לשאלות ענייניות. לכן, כחצי שנה לאחר הטבח, כאשר נתניהו פתח את מסיבת עיתונאים לשאלות, זה היה אירוע חריג.

כתב חדשות 14, מוטי קסטל, פנה לדובר ראה"מ טופז לוק וביקש לשאול ראשון. לוק אישר ובמסיבת העיתונאים ההיא, קסטל היה השואל הראשון. אחרי האירוע ביקש להפוך זאת לעניין קבוע, בטענה שהראשון מקבל את מלוא הסיקור מכל הערוצים. "כל האחרים יתעמתו ויתריסו באופן לא מכובד. אני שואל עניינית", ניסה לשכנע. לוק סירב, וציין שהתקבלו תלונות מיתר הכתבים, ולכן מעתה תיערך הגרלה.

ואז התחילה שרשרת של צירופי מקרים בלתי מוסברים. בהגרלה הבאה נשלף שמו של קסטל ראשון מתוך כל הפ- תקים, וכך גם בהגרלה הבאה. בקרב הכתבים החל לבעבע חשד: האם הפתקים לא עורבבו כראוי? האם הפתק של קסטל הובלט במכוון? בפעם הבאה, דרשו שהעיתונאים יערכו את ההגרלה בעצמם ולא משרד ראה"מ. ואכן כך היה: העיתונאית טל שלו, שלפה את הפתק ושוב קסטל. בפעם הבאה שונתה ההגרלה. במקום שמות, הכינו העיתונאים מספרים מהספרה אחת ועד 15 כמספרם בחדר. כל עיתונאי התבקש לשלוף מהכד מספר, שיקבע את סדר השאלות. מספר 1 ישאל ראשון, מספר 2 שני, וכך הלאה. הכד עבר בין העיתונאים. קסטל היה הרביעי שהושיט יד להוציא מספר, ו... המספר ששלף היה 1.

ההגרלה הבאה נערכה במוצ"ש וכיוון שקסטל שומר ר"ת, הוא הגיע אליה באיחור, אך דאג עוד בערב שבת ששמו יופיע בהגרלה. העיתונאי יובל קרני (ידיעות) הוא ששלף את הפתקים והתוצאה לא הפתיעה והייתה כמו כל שאר ההגרלות. קסטל ראשון.

העיתונאים בחדר ידעו היטב שההגרלות התקיימו בשקיפות מוחלטת, אך לא יצאו להגנתו של קסטל, כש- עיתונאים אחרים שלא היו במקום, טענו שהכול מבוים ומתואם עם לשכת רה"מ. "הם ראו ושותקים", אמר קסטל. "עוד הוכחה לשיטה - להכפיש בלי לבדוק".

הסיפור הזה נשמע כאמור מופרך. התקשרתי, בדקתי ומצאתי שהוא אמיתי לחלוטין. אפשר אפוא לומר, שאם נתניהו היה נושא השבוע הצהרה (בעניין חוק הגיוס) ופותח אותו לשאלות, ברור מי היה השואל הראשון.

בקשת חנינה: הפצצה שהטיל נתניהו השבוע, לאחר חמש וחצי שנים מאז פתיחת משפטו, תעסיק עוד רבות את המערכת הפוליטית והמשפטית. עד החנינה הדרך אמנם ארוכה, אבל היא כבר מעוררת ויכוח. האם אפשר לבקש חנינה ללא הודאה? האם היא תינתן עם תנאים מחייבים של פרישה? תומכים לא מעטים של נתניהו, קיוו שימשיך להפריך את ההאשמות נגדו, עד שיוכח וימשיך להתמודד לראשות הממשלה. מתנגדיו מייחלים להרשעתו שתוביל לפרישתו מהחיים הפוליטיים, ואם אפשר במדי אסיר. נתניהו במכתבו לא מודה בעובדות ומנמק את בקשתו ב"התפתחויות מדי- ניות חשובות במזרח התיכון", תוך שהוא מבהיר שהבקשה אינה בתמורה לפרישה. המילה "חנינה" אפילו אינה נזכרת

לא משתנה, גם לא בזיקנתו. יונה יהב ר"ע חיפה

לחופש הביטוי והמחאה, ומדכאים בעקביות הפגנות, כולל שיגור דוחות למפגינים שמפעילים רמקולים ניידים המדמים זמזום כטב"מים.

עוד בטרם ראיתי את תגובתו, ידעתי שיהב לא ישתוק. בהיכרותי איתו, הייתי בטוח שבמקום להשיב לגופו של עניין, הוא יפנה את האש לעבר החרדים. לא טעיתי. ביום ראשון פורסמה תגובתו באותו עיתון ממש.

ראשית טען שהכתבה "מנותקת מהמציאות", וכי "חיפה בראשותי היא העיר הליברלית ביותר בישראל". בהמשך טען שהוא פועל נגד "גורמים חריגים" המנסים לערער את מרקם החיים בעיר, ולכן אוסר אירועים במימון עירוני או בנכסי העירייה כולל מימין, כדבריו.

עד כאן הכול טוב ויפה ואפשר היה לסיים את הטענות, בהם הבהיר מדוע מנע מאותו ארגון שמאל להשתמש בנכס העירוני. אבל אז הגיע כרגיל הקטע המוכר: החרדים. כדי לקרוץ למערכת "הארץ", שאל יהב מדוע לא סיקרו את פינוי בית הספר החרדי ש"פלש" לנכס עירוני (צעד שבוטל על ידי בית המשפט - א.ז.). כמו כן התרברב שהרחיק דוכני תפילין מהמרחב הציבורי, ושאל: מדוע את זה העיתון לא סיקר? יהב פשוט נשאר יהב: צפוי, פתטי ונלעג. כך נהג גם כשאיים לפני שלוש שנים, לאחר יום הכיפורים, ש"בחיפה לא תהיה הפרדה בין נשים לגברים", לנוכח רצון תושבים לקיים תפילה בהפרדה.

ואם לא די בכך, הוא עוד ישתמש בטור הזה כהוכחה וכ"ראיית אופי" שהוא "נלחם גם בחרדים", וישגר אותו למערכת "הארץ" כדי להרוויח עוד נקודות. "תראו! אפילו יתד נאמן תוקף אותי. הנה ההוכחה שאני ליברל אמיתי. גם החרדים לא מרוצים ממני!". בסוף, אצל יהב, החרדים הם תמיד התשובה.

ראשון השואלים

מציאות הזויה: מה קורה כאשר נתניהו פותח את מסיבות העיתונאים לשאלות הכתבים?

הגרלה אחר הגרלה, עם אותה התוצאה. מוטי קסטל

הסיפור הבא, שהתפרסם השבוע, נשמע כמעט כמו בדיחה, אבל הוא אמיתי לחלוטין. בדקתי מכלי ראשון, ורק